

conte trist de pinya de rosa

conte trist de pinya de rosa

JOSEP ALUM

"Hi havia una vegada una magnífica finca arran de mar, curulla de vegetació mediterrània, quin llindar marítim desbordava sobre els roquers de s'Agulla i Treumal (entre Blanes i Lloret). El seu propietari, un senyor dels d'abans, afeccionat a la botànica, va dissenyar i construir en una part del terreny, un jardí de plantes grasses (cactus i punties) que fou durant molts anys referent al món, tant per la seva ubicació com pel seu contingut. Vilatans dels pobles veïns i forasters de tot arreu en varen gaudir durant molts temps.

Al cap dels anys, el senyor dels "cactus i les punties" va morir. I els seus hereus, davant (entre altres coses) l'elevat cost que

comportava mantenir finca i jardí van intentar urbanitzar-la parcialment per treure'n un rendiment econòmic. La mobilització ciutadana encapçalada per moviments ecologistes i conservacionistes va aconseguir que la finca de Pinya de Rosa fos declarada Espai Protegit d'Interès Natural. Finalment, els hereus van vendre la propietat. Com que cap administració pública va poder o voler comprar-la, va acabar en mans d'un particular: un senyor rus que des del primer moment va saber que la propietat no era susceptible de fer-hi negocis i/o especulacions urbanístiques. El nou titular va netejar la finca, li va posar tanques i va seguir mantenint obert i cuidat (m'imagino, amb més despeses que beneficis) el jardí "tropical". Fins i tot va permetre que s'hi fessin, també, activitats com ara unes idíl·liques sessions de ioga a l'ombra d'arbres centenaris.

Pel que sembla, la seva única aspiració "immobiliària" era reconstruir, condicionar i engrandir l'antiga masia de la finca per poder gaudir-ne amb la seva família i els seus amics. Però, ai las!, la nombrosa comissió que havia de decidir sobre les condicions de la rehabilitació de la zona destinada a habitatge va trigar anys a constituir-se. I quan ho va fer, també al cap de força temps d'espera, va notificar al nou propietari unes condicions de reforma tan austeres que aquest va considerar insuficients. I es va enfadar. I va decidir que ja n'hi havia prou. I que donat que li generava més problemes que beneficis, tancava l'emblemàtic jardí. I amb el tancament, Blanes perdia un altre referent de la seva vida lúdica i cultural, com havia passat mesos enrere amb les també històriques caves Montferrant".

El conte acaba aquí, però, les notícies que arriben d'última hora obren una porta a l'esperança que tot el que han llegit fins ara no acabi essent res més que això: un conte. Un conte al qual persones concretes i fets reals poden canviar-li el final. Propiciant una negociació intel·ligent i una interpretació de la legislació generosa, perquè totes les parts hi surtin guanyant: el propietari rehabilitant un habitatge prou gran i prou confortable per a gaudir-ne amb els seus (d'espai n'hi ha de sobres). I els ciutadans dels pobles veïns i els visitants en general, podent accedir a algunes parts de la propietat (sobretot al jardí, és clar!) per gaudir de la seva bellesa. De la mateixa manera que a cala Monjoi, en ple parc natural del cap de Creus, administració, ecologistes i en Ferran Adrià sembla que acabaran arribant a un acord per propiciar la construcció del "nou Bulli" d'una manera que acontenti raonablement totes les parts, estic convençut que a Pinya de Rosa es pot trobar també una solució. Una solució, diferent a la del conte. Una solució en què no hi acabi perdent tothom.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/selva/2014/06/15/conte-trist-pinya-rosa/674393.html?utm_source=rss